

Sygn. akt III CSK 198/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. W.
przeciwko A. K. i W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 listopada 2014 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną w zakresie zaskarżenia orzeczenia
Sądu Apelacyjnego objętego punktem II wyroku, a w pozostałej
części odmawia przyjęcia tej skargi do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 października 2013 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 265 456,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2020 r., z zastrzeżeniem odpowiedzialności pozwanych do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku po ich poprzedniku prawnym, a w pozostałej części oddalił powództwo i apelację pozwanych, jak też orzekł o kosztach postępowania.

Pozwane w skardze kasacyjnej powołały obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołały przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyły z błędną wykładnią art. 376 k.c. i przyjęciem, że pomimo nieistnienia stosunku prawnego pomiędzy stronami Sąd nie przyjął solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jak też nie uwzględnił odpowiedzialności trzeciego współnika, żony powoda. Nieprawidłowo Sąd Apelacyjny poczynił ustalenia w oparciu o dowody, których powód nie powołał w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, naruszając zasadę koncentracji materiału dowodowego. Sprzecznie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r., III CZP 130/10 Sąd uwzględnił roszczenie obejmujące wierzytelność z tytułu wpłat dokonanych przez spółkę. Przyjęcie odpowiedzialności współnika spółki cywilnej za niezapłacone składki na ubezpieczenie społeczne, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, chociaż do składek na rzecz wymienionych Funduszy nie ma zastosowania art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co oznacza brak odpowiedzialności współnika za niezapłacenie tych składek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową,

korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Pomimo powołania przez skarżące także przyczyn objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., nie doszło do wskazania przez nie występowania istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Nie było zatem możliwości odniesienia się przez Sąd Najwyższy do tych przyczyn.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wnioski skarżących. Tak wniosek, jak i jego uzasadnienie na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Nie ma podstaw do uznania, że tę przyczynę wniosku może wypełniać odmienne od argumentów Sądu Apelacyjnego stanowisko skarżących. Nie mogły również odnieść zamierzonego oczekiwania zastrzeżenia odnoszące się na tym etapie postępowania do poczynionych wiążąco ustaleń Sądu Apelacyjnego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Pozwane nie wykazały posiadania interesu prawnego, w rozumieniu przyjętym w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNC 2014, nr 11, poz. 108), do zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji także w części oddalającej powództwo w pozostałym zakresie (pkt II). W tym zakresie skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., z uwagi na brak pokrzywdzenia skarżących.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

(eb)